

SPLINTERS

Leslie Jamison

Splinters

Een ander soort liefdesverhaal

Vertaald door
Janine van der Kooij

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

www.nijghenvanditmar.nl
www.lesliejamison.com

Oorspronkelijke titel *Splinters*
Little, Brown and Company, New York. All rights reserved.
Copyright © 2024, Leslie Jamison
Copyright Nederlandse vertaling © Janine van der Kooij /
Nijgh & Van Ditmar 2024
Foto auteur © Grace Ann Leadbeater
Omslagontwerp Gregg Kulick/Paul C. Pollmann
Omslagbeeld Clock Tower © Getty/jp flanagan. Overig beeld:
privéarchief auteur
Typografie Perfect Service
NUR 320 / ISBN 978 90 388 1161 1

Voor Ione Bird

MELK

Is er een robotuil die zorgt dat baby's in slaap vallen? Is er een pop met een hartslag die zorgt dat baby's in slaap vallen? Wat is de naam van de wieg van duizend dollar die hetzelfde doet als een moeder? Gaat de huidrichel boven het litteken van een keizersnede ooit weg? Hoeveel abortussen heeft Marina Abramović ondergaan? Waarom wordt de Koude Maan ook de Rouwmaan genoemd? Is een vliegende mier altijd de koningin die een nieuwe kolonie probeert te stichten? Hoe komt het dat de koninginnemier een nieuwe kolonie wil stichten? Wat is het gemiddelde tarief van scheidingsadvocaten in New York? Op wat voor manier zal de Wolfmaan mijn leven veranderen?

De baby en ik arriveerden bij het onderverhuurde appartement met vuilniszakken vol shampoo, bijtkoekjes, bussen met instant haveremout, pyjama's met rits en bungelende voetjes. Op zeker moment was ik door mijn koffers heen geweest.

We hadden luiers met een patroon van roerei met spek. *Waarom zou je ontbijt afbeelden op luiers?* had ik misschien gevraagd als er een andere volwassene in de kamer was geweest. Die was er niet.

Buiten was het min zeven in de zon. De komende maand huurden we dit uit twee kamers achter elkaar bestaande appartement naast een brandweerkazerne. Ik had frambozen bij me en een reiswieg, en witte kerstverlichting om de schemerige ruimte te laten gloeien. Naast ons slenterde een brandweerman naar zijn wagen met een kettingzaag in de ene hand en een zak Cheerios in de andere. Mijn kind volgde elke beweging die hij maakte. Wat was hij van plan met haar ontbijtgranen?

Pas toen ik tegen mijn scheidingsadvocaat zei: 'Ze is dertien maanden', brak eindelijk mijn stem. Toen bleek dat scheidingsadvocaten net als therapeuten tissues in hun kantoor hadden, alleen niet zo direct bij de hand. 'Ik weet dat we ze ergens hebben,' zei ze voorzichtig, en ze kwam overeind uit haar draaistoel om ze te zoeken. Alsof ze wilde

zeggen: *Je tranen verbazen ons niet, maar ze zijn verder niet onze zorg.* Vijf minuten huilen zou me vijftig dollar kosten.

‘Net iets meer dan dertien maanden,’ zei ik. Ik wilde het doen lijken alsof we langer getrouwd waren gebleven dan eigenlijk het geval was. Hij had keer op keer tegen me gezegd: ‘Ons kindje is nog maar een jaar.’ Mijn beste vriendin zei: ‘Je kunt er het beste nu mee kappen.’

Het hielp niet om in mijn hoofd met hem in discussie te gaan. Het enige wat hielp was de baby zo dicht tegen me aan te houden dat haar bolle buikje de werelddol werd. En zelfs dat – nou ja, ook daar zaten goede en slechte kanten aan.

Ons appartement was langgerekt en donker. Een vriendin noemde het ons geboortekanaal. We huurden het kennelijk van kunstenaars; het was niet op een kind gebouwd. De salontafel was gewoon een stijlvolle houten plaat op B2-blokken. Het grootste kunstwerk was een groot wit doek dat leek op een wand die aan de wand hing. Soms lieten de brandweermannen naast ons hun kettingzagen brullen. Zomaar. Maar wat wist ik ervan? Misschien was overal een reden voor.

’s Avonds was het een en al instantnoedels en mandarijnen. Mijn vingers roken de hele winter naar sinaasappels. Het vloeibare pulseren van de rode zwaailichten door de jaloezieën verlichtte onze kamers. Het aanrecht was overdekt met streperige sporen red velvet-beslag en beige knoopjes hard geworden pannenkoekenbeslag. De restanten van het problemen met suiker te lijf gaan.

Overdag kroop mijn kindje met haar houten maracas tussen de zware kunstboeken rond en gaf klappen op de doorschijnende bladzijden van een verhaal over een hoop bladeren: de wilg, de berk, die ene handschoen, de verloren

sleutel en helemaal onderaan een heel kleine worm. Mijn kindje deed zachtjes met haar pluchen eland, en wreef zijn vlokkige bruine vacht tegen haar wang. Maar op haar houten xylofoon was ze een oudtestamentische god. Die overleefde haar muziek maar net.

We verhuisden midden in het griepseizoen hierheen. Op een avond werd ik om vier uur 's ochtends wakker met een mond vol zoet speeksel. Ik struikelde naar de badkamer, langs de dromende baby, en zat tot het ochtendgloren voor de toiletpot geknield. Toen de baby wakker werd, kroop ik zijdelings achter haar aan van de ene kamer naar de andere. Ik had de kracht niet om overeind te komen maar ik wilde haar niet uit het oog verliezen. De dingen die ze allemaal in haar mond stopte, verbijsterend gewoon. Ik kon alleen maar in een grijze deken gewikkeld naast haar speeltjes liggen, rood aangelopen en rillend. Ze overhandigde me haar favoriete houten stokje, dat ze altijd gebruikte om op haar regenboogxylofoon te spelen. Ze pakte een Cheerio van de vloer op en hief die liefjes naar mijn mond.

Ik was zelf een 'scheidingskind', zoals wel gezegd wordt, alsof een scheiding een ouder is. Toen ik erg klein was, dacht ik dat er bij een scheiding een ceremonie kwam kijken: het stel bewoog zich achterstevoren door de choreografie van hun bruiloft heen, te beginnen bij het altaar; ze lieten elkaars hand los, en liepen afzonderlijk het middenpad van de kerk door. Ik vroeg ooit aan een vriend van mijn ouders: 'Hebben jullie een fijne scheiding gehad?'

Verliefd worden op C was geen geleidelijk proces. Verliefd worden op C was allesomvattend, opslokkend, maakte het

leven groter. Het was als plukken aan een vers brood en mijn mond ermee volproppen. Destijds, in het begin, was hij een man die schijfjes worst op een kookplaat in een Parijs zolderkamertje stond te bakken en me ten huwelijk vroeg. Die me zo hard aan het lachen maakte dat ik van onze rode bank viel. Die dol was op de gerookte taco's die we haalden bij een klein tentje, even ten noorden van Morro Bay. Die vanuit de garage die we huurden achter het vrijgezellenkot van een surfer naar kippen in de tuin wees. Die zijn hand op mijn dij legde toen ik de naar bittere limonade smakende contrastvloeistof opdrank voor een CAT-scan om mijn gebarsten eileider-cyste op te sporen. Die de Nitty Gritty Dirt Band afspeelde tijdens een roadtrip en een kaneelkleurige beer op het dashboard van onze huurauto zette omdat het onze mascotte was, onze vertrouwde gids. Dat was ons ding. We hadden wel duizend dingen, net als iedereen. Maar de onze waren van ons. Wie zal ze nu mooi vinden?

In de begintijd was hij de man die in de Golden Nugget via roomservice steaks bestelde, nadat we om twaalf uur 's nachts in een trouwkapel in Vegas in de echt waren verbonden. Hij was de man die opgekruld naast me naar mijn favoriete *obstacle course*-programma op tv keek, een man die mijn gezicht op zijn biceps liet tatoeëren, een man die tijdens een druk feestje in mijn oor fluisterde.

Die man is hij nog steeds. Ik ben nog steeds die vrouw. We hebben die lieve mensen verraden, maar we dragen ze nog altijd met ons mee, waar we ook heen gaan.

Het eerste college dat ik in het semester van onze scheiding gaf – toen mijn leven bestond uit appartementenjacht, boze appjes en zelf voor het kind zorgen of kinderopvang regelen – arriveerde ik hyper van te veel cafeïne en met bon-

zende slapen in het klaslokaal. Mijn hart was een bijenkorf vol bijen in mijn borst. Mijn studenten duwden hun haren achter hun oren, plukten aan hun nagelriemen en lieten me om beurten weten waar ze over wilden schrijven: labiacorrectie. Chronische pijn. Vast komen zitten in een lawine. Ze hadden geen idee, maar het waren allemaal mijn kinderen. Mijn bijenkorfhart bezat genoeg liefde voor hen allemaal.

Als je dan eindelijk een stukgelopen huwelijk achter je hebt gelaten, heb je het gevoel dat je gewoon óverloopt van liefde. Of dat gevoel had ik in ieder geval – alsof er rondom me een berg badschuim almaar aanzwol. Ik kon de hele wereld er wel mee onder smeren. Dat was ik, daar in mijn badkuip naast de brandweerkazerne. Waar in elke kamer van ons geboortekanaal mijn kind en ik deden wat gedaan moest worden. Zij moest de lepels uit het lepelrek pakken. Ze moest alle babyjeggings uit de babyjeggingsla halen. Ze moest op haar regenboogxylofoon spelen alsof het een wezen was dat haar iets misdaan had. Alsof ze tegen me zei: Als ik jou was ging ik nu op mijn knieën. Als ik jou was zou ik nu op de vloer gaan zitten luisteren.

Als ik haar zo met het vlees van haar minuscule handpalmpjes op de latjes van hout zag rammen, keerde ik me bijna naar de geest van haar vader naast me, zodat we samen naar haar konden kijken – en betrapte mezelf daarop. Zou elk geluuksmoment nu deze zwaarigheid bevatten?

Een jaar eerder braken mijn vliezen tijdens een blizzard. De bevalling verliep prima tot dat niet meer zo was. Ineens was het twee uur 's ochtends toen een verpleegster zich over me heen boog en steeds weer zei: 'Ik heb nog een paar handen nodig', net zolang tot er heel veel paren handen extra waren, te veel paren handen die op zoek waren naar een

hartslag. Vervolgens raceten ze mijn brancard naar de ok terwijl hun stemmen luidkeels 'In de zestig! In de vijftig!' riepen en ik wist dat ze het over haar hart hadden.

Ze drapeerden een blauw zeildoek over mijn onderlichaam en duwden me achterover zodat de verdoving sneller door mijn romp omhoog zou gaan. Ik herinner me dat ik me afvroeg waarom we op die manier afhankelijk moeten zijn van de zwaartekracht. Had de wetenschap geen betere manier kunnen bedenken? Maar vooral eigenlijk wilde ik dat ze ervoor zorgden dat ze oké was.

Nadat ze haar uit mijn onderbuik gesneden hadden, droegen ze haar naar de hoek van de kamer. Er stak een onmogelijk klein beentje onder de deken vandaan. De anesthesist bleef maar proberen mijn bloeddruk te meten, al bokten mijn armen tegen de brancardriemen. Mijn bloeddruk zou me worst wezen. Mijn baby was klein en paars en ze lag niet in mijn armen. Ik lag de hele tijd te bibberen. C hield de hele tijd mijn hand vast.

De medicijnen en de adrenaline raasden door mijn aderen. Pas toen ik haar vast mocht houden kwam ik eindelijk tot rust.

Op de kraamafdeling droegen andere vrouwen tijdens de borstvoedingscursus voedingsblouses met matrozenstreep en wiegden hun kalmpjes zuigende baby's in hun armen, mijn ziekenhuishemd hing open en toonde mijn blote borsten zonder baby eraan. Mijn blauwe ziekenhuisbroekje was hoog over de verbonden incisie heen getrokken. Ik zei: 'Ik heet Leslie, en mijn baby weigert mijn borst', terwijl ze niet-aangehapt in mijn armen lag te huilen. Het voelde alsof je met een geopende fles drank een AA-meeting bijwoonde.

De borstvoedingscursus bracht alle waanideeën van de middelbare school weer naar boven, de overtuiging dat andere meisjes moeiteloos door de vrouwelijkheidsriten heen bewogen en ik de enige was die zat te prutsen. Het was net zo'n leugen als dat de vrouwen in hun Bretonse matrozenhemden geen problemen zouden hebben.

's Avonds verscheen het Empire State Building dreigend voor mijn ziekenhuisraam, de piepkleine gele vierkantjes gloeiden achter het dakenlabyrint van besneeuwde airco's en schoorsteenpijpen. De tv liet met het geluid uit kinderen zien die in een of ander programma, dat kennelijk *Worst Bakers in America* heette, makarons aan het maken waren. Iedere keer dat ik naar de wc ging wikkelde mijn infuus-slang zich rond de standaard. Er viel een bloedprop uit mijn lichaam die op de tegels terecht kwam. Hij had de omvang van een kleine avocado en trilde als gelei.

Het raamkozijn raakte steeds voller van de snacks die vrienden meenamen: crackers, cashewnoten, cheddar, kokoswater, sinaasappels met heel kleine blaadjes eraan. Iemand gaf me een formulier dat ik moest invullen: *Stelde ik prijs op bottenbouillon?* Ineens ook waren er bloemen – grote, bloeiende lelies, paarse orchideeën, lavendelkleurige tulpen. Het blauwe ziekenhuisbroekje was het enige soort ondergoed dat ik mezelf nog zag dragen. De ingebakerde baby in haar glazen wieg was net een godheid aan de voet van mijn bed. Soms gingen haar ogen open en dan bleef de wereld stilstaan.

Toen mijn moeder uit Californië overkwam, zat ik daar op de gesteven lakens met mijn baby in mijn armen; mijn moeder hield me vast en ik huilde ongecontroleerd, omdat ik eindelijk begreep dat ze ontzettend veel van me hield en dat ik de zegening daarvan nauwelijks kon verdragen.

Om drie uur 's nachts kwam er een verpleegster onze ziekenhuiszaal op om te zeggen dat ze mijn baby naar de bilirubinelampen zouden brengen vanwege haar geelzucht. Ze werden de Billy-lampen genoemd. Pas toen de verpleegster zei: 'Maak je geen zorgen, dit is heel gewoon', besepte ik dat ik aan het huilen was. Hoe kon ik het uitleggen? Ik wist dat het gewoon was. Mijn lichaam wilde alleen niet bij haar lichaam vandaan zijn. Ik huilde niet vanuit een plek in mijn geest, ik huilde vanuit een woordloze, uit spieren en melk bestaande holte. Dat deel dat wilde dat ik haar opat om haar maar weer in me te krijgen.

Na een tijdje duwde ik mijn infuusstandaard de gang door en vond haar uiteindelijk op de kinderafdeling, waar ze ruggelings in haar kleine luiertje onder de blauwe lampen lag – met een beentje op de deken als was ze op huwelijksreis, terwijl haar huid de vloeibare kobaltkleurige wereld indronk.

Eenmaal thuis uit het ziekenhuis tornde mijn baby een naad los in de nacht en trok me de duisternis ervan in – die stille uren tussen twee en zeven, wanneer ze op mijn borst lag te slapen en ik reality-tv over ambitieuze Australische modellen op had staan, terwijl ik ondertussen door onze woonkamer ijsbeerde en naar het ene verlichte raam in onze straat keek, me afvragend *wie?* En: *waarom?* Het was alsof ik op een andere planeet terecht was gekomen die al die tijd onzichtbaar in onze gewone wereld verstopt had gezeten.

Natuurlijk had ik wel gehoord dat baby's altijd wakker werden. Maar dit leek nu gewoon een grap. Hoe slaagde iemand er ooit in hen in slaap te krijgen? Elke keer dat ik de baby in haar wieg legde, huilde ze en huilde ze. Ik had

zestien verschillende wikkeldoeken geprobeerd en kreeg ze niet goed. Zelfs de nepwikkeldoeken waren een ramp, in ieder geval om drie uur in de ochtend. De flappen waren overdekt met een doolhof aan klittenband. Maar wat moest waaraan vastkleven?

De baby sliep alleen als ze vastgehouden werd. En dus bleven C en ik om beurten op. Onze rode bank was overdekt met feloranje Dorito-kruimels en suikerkristallen van de zuurtjes die diepe groeven achterlieten in mijn tong naarmate ik ze mechanisch, onophoudelijk, met handenvol tegelijk in mijn mond propte. Wanneer onze radiatoren rammelden klonk het alsof er minuscule elfjes met enorme hamers tegen hun gevangenschap aan het protesteren waren. Ik klemde bij hun geknal mijn kiezen op elkaar, bang dat ze de baby wakker zouden maken.

Elke dag probeerde ik genoeg melk te kolven voor een flesje, en perste deze kolfsessies zo vaak tussen de voedingen in dat je je moeilijk kon voorstellen dat er in de tussentijd überhaupt een beetje melk geproduceerd was. Dat flesje was goed voor een paar uurtjes slaap elke nacht. Meestal bleef ik op tot elf of twaalf uur en hield haar in mijn armen. Dan was C een paar uur bij haar tot twee of drie uur, vervolgens werd ik wakker en hield ik haar vast tot de ochtend. Soms werd ik wakker en hoorde ik hem eerder voor het flesje naar de keuken gaan dan ik gehoopt had, nog maar net na middernacht, en dan dacht ik: nee, nee, nee, want dat betekende dat de klok aan het tikken was. Dat we dichterbij het moment kwamen dat mijn lichaam weer onvervangbaar zou worden.

Voor haar geboorte had ik zo'n enorme nesteldrang. Je kon het ouderschap overleven als je maar gewoon alle spullen

had. Die kon je om je heen verzamelen als een hol vol geroofde schatten. Maar vervolgens bleek niets te werken! Het witteruisapparaat deed niet veel, op het onderstrepen van een soort koppige hoop na.

Elke keer dat ik googelde: *baby wil niet slapen in wieg*, zag ik alleen de paarse resultaten die ik al aangeklikt had. Om drie uur 's nachts typte ik: *de ultieme wieg die alles doet wat een moeder doet*, en ik vroeg me af hoeveel van die wiegen van duizend dollar tussen middernacht en vijf uur 's ochtends werden verkocht.

Gedurende de eerste weken van het leven van mijn dochter woonde ik in de grijze schommelstoel bij het achterraam. Onze koelkast pulde uit van de rottende ambities: de komkommer voor in de maaltijdsalade, waar nu bruin vocht uit lekte. De vergeten, zacht wordende aardbeien; de marinarasaus met een schimmelvachtje erop. Ik voedde mijn dochter en mijn moeder kwam me steeds weer glazen water brengen. Onze drie lichamen vormden een enkel hydraulisch systeem. Mijn ogen rustten altijd op het hoofdje van mijn dochter, mijn vingers aaiden over haar wangetje om te zorgen dat ze wakker bleef tijdens het voeden. Ze was drie weken te vroeg geboren, ze was klein.

Om de paar uur plaatste mijn moeder een bord op mijn schoot, met een arrangement aan crackers met blokjes kaas, trosjes groene druiven, een waaier van appelpartjes. Ze zei: 'Je moet wat eten.' Ze hield mijn baby'tje tegen haar borst en fluisterde in haar oortje: 'Weet je wel hoeveel je mama van je houdt? Zoveel houd ik ook van haar.'

Mijn moeder. Toen mijn ouders op mijn twaalfde uit elkaar gingen waren we nog maar met zijn tweeën. Op zon-

dagavond keken we naar *Murder, She Wrote*, naast elkaar kommetjes met ijs leegetend op de bank. Bij het tweede reclameblok had ze altijd de moord opgelost, dankzij de vergeten paraplu in een hoek van het beeld, of anders het dubieuze alibi dat niet kon kloppen omdat de moordenaar naar een vrouwelijke tandarts met ‘hij’ verwees. ‘Gewoon mazzel,’ zei ze dan. Maar het was geen mazzel. Het was het gevolg van haar nauwgezette aandacht in de wereld voor details, dezelfde scherpe blik die elke doktersafspraak in de gaten hield, elke losse opmerking die me was ontglipt over een schoolproject, over onenigheid met een vriendinnetje; ze kwam er altijd op terug, vroeg zich af hoe het ging.

Haar huid ademde de zoete, schone geur van haar zeep – het blauwe kuipje met kille witte crème die ze op haar hoge jukbeenderen smeerde. Ze bakte verse bruine broden en gaf de kapjes zo, nog warm uit de oven, aan mij.

Ze hielp me recepten opschrijven op registerkaartjes die met spiraalrug bijeengebonden waren, zodat ik een keer per week voor ons kon koken: *sloppy joes* met verkrumelde soja, of een eenpansgerecht van pop-upbiscuits met champignoncrèmesoep. Mijn vader, de econoom, bevond zich aan de andere kant van het land, of in zijn appartement aan de andere kant van de stad, of in de lucht. Het was lastig bij te houden. Hij en ik aten een keer per maand samen. Soms vaker, soms minder vaak. Mijn biscuitsstoofpot had hij nooit geproefd.

Op veel foto’s uit mijn jeugd omhelst mijn moeder me – één arm om mijn buik, de andere wijst naar iets als om te zeggen: *Kijk daar eens*. Praten over haar liefde voor mij voelt als een tautologie; zij heeft altijd mijn idee van wat liefde is gedefinieerd. En zo heeft het ook geen zin om te zeggen dat onze gewone dagen heel belangrijk voor me

waren, omdat ze me hebben gevormd. Er is geen deel van mijn zelf dat los daarvan bestaat, althans ik ken het niet.

Het schemeruur was het heksenuur. De baby huilde en huilde maar. Voeden hielp tot het dat niet meer deed en toen stond ik met lege handen.

Op internet werd gezegd dat baby's tijdens de avondschemering getroost moesten worden vanwege hun oerangst om in het donker alleen gelaten te worden. 'Maak je maar geen zorgen, baby,' zei ik tegen de huilende pyjama in mijn armen. 'Ik zal je niet alleen achterlaten in het donker.' Maar toen ik het zo hardop zei leek het niet eens zo'n belazerd idee.

In haar gehuil ging de urgentie schuil van een jeuk die maakt dat je tot op het bot wilt krabben. Elke uithaal was een beschuldiging: *aan jou heb ik niets*. Op een avond knapte er eindelijk iets in me. 'Waarom huil je?' Ze keek me even aan, verraden, en huilde toen nog wat meer. Ze was nog maar elf dagen! Ik duwde mijn gezicht dicht tegen het hare, hield mijn wang tegen haar warme rode wangetje, wreef met mijn huid over haar warme traantjes. Ze moest mij leren zien als degene die nooit weg zou gaan.

Terwijl ik haar vasthield, wiegde ik heen en weer en schommelde van mijn linker- op mijn rechtervoet en terug. Mijn moeder vertelde dat haar moeder, die opgegroeid was op een boerderij ten noorden van Saskatoon, dit de Saskatchewan-shuffle noemde. Maar elke moeder kent het, dat geschommel. Elke moeder heeft er een naam voor. Soms zul je een vrouw het instinctief zien doen, met lege armen, als ze het gehuil opvangt van de baby van iemand die ze niet kent.

Na het urenlange huilen, uren waarin niets hielp, begon

ik te begrijpen waarom baby's door elkaar geschud worden. Ik begreep waarom de victorianen hun baby's opiumtincturen gaven. Ikzelf begon uiteindelijk mijn hoofd tegen de muur van de slaapkamer aan te bonken met haar nog steeds tegen mijn borst aan gedrukt. Onze lichamen voelden nog altijd als delen van hetzelfde lichaam. Maar op deze manier deed alleen het mijne pijn. Hoe harder ik met mijn hoofd tegen de muur bonkte, hoe steviger ik haar probeerde vast te houden – gewiegd door een paar liefdevolle armen die vastzaten aan een vrouw die haar verstand aan het verliezen was. Misschien zou de baby nooit meer ophouden met huilen, maar dat maakte niet uit omdat ik uiteindelijk... dood zou gaan?

De oude apothekers bedachten de perfecte naam voor hun baby-opiumdrankjes. Ze noemden ze 'de stilte'.

Wat gebeurde er? Ze stopte met huilen. Ze sliep. Ze werd wakker. Ze begon weer te huilen. Ze sliep weer. Ze dronk weer. Ik bleef mijn baby voeden. Mijn moeder bleef mij voeden.

Maanden later zei C tijdens relatietherapie: 'Jullie zaten met zijn drieën in een afgesloten wereld, daar in die achterkamer. Voor mij was er geen plek.'

Het leek erop dat ik op voeden of rondslechteren met de baby tegen mijn borst na verder totaal niets deed. Het leven was niet veel meer dan een dun straaltje melk dat mijn lichaam met dat van haar verbond, met als tussenpauze af en toe een boterham met pindakaas.

Mijn moeder had een appartementje in de buurt ondergehuurd. Ik snakke elke ochtend naar haar komst. Haar aanwezigheid betekende dat ik bij iemand kon instorten,